

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/203/2021
Identifikačné číslo spisu: 8117219928
Dátum vydania rozhodnutia: 24.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8117219928.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Slovenskej kancelárie poisťovateľov, so sídlom v Bratislave, Bajkalská 19B, IČO: 36 062 235, zastúpenej spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanému A. T., bývajúcemu v U., T. XXXX/X, Č. D., o zaplatenie 2 074,86 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10C/28/2017, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 9. apríla 2019 sp. zn. 10Co/96/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou Okresnému súdu Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) 22. augusta 2017 domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi 2.074,86 eur s príslušenstvom a nahradiť jej trovy konania. Na odôvodnenie žaloby uviedla, že žalovaný ako držiteľ a vodič motorového vozidla AUDI, EČV: U. spôsobil 19. júla 2016 v Českej republike v dôsledku dopravnej nehody škodu na motorovom vozidle VOLKSWAGEN, EČV: XZXXXXXX, ktorého držiteľom bola v čase nehody S.. Kanceláriou Systému zelenej karty, ktorá odškodnila nároky poškodeného v súlade s právnym poriadkom krajiny miesta nehody bola Česká kancelária poisťovateľov. Táto si svoje nároky uplatnila u žalobkyne v súlade s čl. 5.1 Internal Regulations. K predmetnému vozidlu nebolo k dátumu nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a preto žalobkyňi vznikla podľa § 24 ods. 2 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z. z.“) povinnosť uhradiť poškodenému z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalobkyňa poskytla z poistného garančného fondu poškodenému poistné plnenie 25. novembra 2016 vo výške 2.386,08 eur (sumu 311,22 eur predstavujúcu delegačný poplatok pre poisťovňu si žalobkyňa na súde neuplatnila). Túto povinnosť si splnila v súlade s pravidlami Systému zelenej karty, kedy za vybavené nároky plnila Kancelárii Systému zelenej karty v krajine miesta nehody.

Tým, že žalovaný nespĺnil svoju zákonom stanovenú povinnosť podľa § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., vznikol žalobkyni voči žalovanému oprávnený nárok na základe § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z., t. j. právo proti tomu, kto zodpovedá za škodu podľa § 24 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z., na náhradu toho, čo za neho pľnila.

2. Súd prvej inštancie uznesením zo 16. augusta 2018 č. k. 10C/28/2017-86 vyhlásil, že nemá právomoc vo veci konať (výrok I.), konanie zastavil (výrok II.), rozhodol, že žalobkyňa nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok III.) a žalobkyni vrátil krátený súdny poplatok za žalobu vo výške 124 eur cestou príslušného prevádzkovateľa systému, po právoplatnosti tohto uznesenia (výrok IV.). Súd prvej inštancie predovšetkým skúmal, či sú splnené procesné podmienky konania, medzi ktoré patrí aj podmienka právomoci. V tejto súvislosti vychádzal z čl. 4 ods. 1, čl. 5 ods. 1, čl. 7 ods. 2, čl. 14 ods. 1, čl. 26 ods. 1, 2 a čl. 28 ods. 1 Nariadenia Európskeho Parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie“), keďže konanie sa začalo po 10. januári 2015. Poukázal na pravidlo o všeobecnej právomoci podľa čl. 4 ods. 1 nariadenia, v zmysle ktorého v prípade, ak je žalovanou osobou osoba s bydliskom na území členského štátu Európskej únie, je daná právomoc súdov tohto členského štátu. V súdnej veci zistil, že žalovaný má od 11. februára 2016 hlásený trvalý pobyt v Českej republike na ulici T. XXXX/X v U., kde sa aj zdržiava. Z listinných dôkazov predložených žalobkyňou vyplýva, že žalovaný sa zdržiaval na uvedenej adrese už v čase škodovej udalosti (19. júla 2016). Daná adresa je preukázateľne vedená ako adresa jeho trvalého pobytu v Českej republike, čo podľa súdu prvej inštancie možno považovať za prejav úmyslu žalovaného zdržiavať sa na tomto mieste trvalo. Výkoným šetrením nezistil skutočnosti, ktoré by osvedčovali akúkoľvek väzbu žalovaného so Slovenskou republikou, z ktorej by bolo možné vyvodiť, že v čase začatia konania mal bydlisko na území Slovenskej republiky. Ďalej poukázal na to, že v prípadoch, kedy nie sú splnené podmienky výlučnej právomoci, právomoci určenej explicitne či implicitne dohodou alebo obligatórnej právomoci, občana s bydliskom na území členského štátu možno žalovať aj na súdoch iného členského štátu, ak sú splnené podmienky tzv. alternatívnej (osobitnej) právomoci, pričom možnosť voľby medzi súdom štátu bydliska žalovaného a súdom iného členského štátu prislúcha žalobcovi. S poukazom na čl. 7 ods. 2 nariadenia skonštatoval, že v prejednávanej spore ide o nárok vychádzajúci z mimozmluvnej zodpovednosti (vznik škody na motorovom vozidle v dôsledku dopravnej nehody, ktoré zaviniel žalovaný ako vodič iného motorového vozidla, ku ktorému nebolo k dátumu nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla), no keďže ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok, došlo v Českej republike, nie je daná ani osobitná právomoc súdov Slovenskej republiky. Z uvedených dôvodov uzavrel, že právomoc konať v danom spore majú sudy Českej republiky, pretože žalovaný ako občan Českej republiky má bydlisko v Českej republike, pričom aj k samotnej nehode ako skutočnosti zakladajúcej uplatnený nárok došlo na území Českej republiky. Súd prvej inštancie by mal právomoc vo veci konať iba podľa čl. 26 ods. 1 nariadenia, t. j. ak by sa žalovaný konania zúčastnil, čo sa v danom prípade nestalo, nakoľko k riadne doručenej žalobe sa na výzvu súdu doposiaľ nevyjadril. Vzhľadom na neodstrániteľný nedostatok podmienky konania spočívajúci v absencii právomoci súdu vo veci konať, súd prvej inštancie podľa čl. 28 ods. 1 nariadenia vyhlásil, že nemá právomoc vo veci konať a konanie podľa § 161 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) zastavil. O postúpení veci príslušnému orgánu nerozhodol, keďže právomoc konať v predmetnej veci majú sudy Českej republiky. O trovách konania rozhodol podľa § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP. O vrátení súdneho poplatku žalobkyni rozhodol podľa § 11 ods. 1, 4, 6 písm. b/ a ods. 10 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne uznesením z 9. apríla 2019 sp. zn. 10Co/96/2018 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, rozhodol, že žalobkyňa nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že toto je vecne správne, a preto ho potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a skonštatoval správnosť jeho dôvodov. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil, že v posudzovanom prípade je nesporné, že medzi stranami sporu neexistoval zmluvný vzťah, t. j. jedná sa

o nárok žalobkyne vyplývajúci z mimozmluvnej zodpovednosti. Medzi stranami však existuje spor o určení miesta, kde vznikla škoda, a to vzhľadom k tomu, že na území Slovenskej republiky bolo poškodenému vyplatené žalobkyňou poistné plnenie, ktorého regresu sa voči žalovanému domáha v tomto konaní. Odvolací súd pri posúdení veci vychádzal z judikatúry Súdneho dvora, a to konkrétne z rozsudku C-375/13 z 28. januára 2015, rozsudku C-360/2012 z 5. júna 2014, rozsudku C-47/14 z 10. septembra 2015, rozsudku C-352/13 z 21. mája 2015, rozsudku z 30. novembra 1976, Bier, 21/76, rozsudku C-364/93 z 19. septembra 1995 a rozsudku C-168/02 z 10. júna 2004. Dospel k záveru, že výlučne majetkovú škodu, ktorá sa prejaví priamo na bankovom účte žalobkyne, nemožno samu o sebe považovať za „relevantné kritérium väzby“ podľa čl. 7 ods. 2 nariadenia. Dodal tiež, že žalobkyňa má pravdepodobne na výber z viacerých bankových účtov, z ktorých môže zaplatiť sumu uplatňovanú v tomto konaní, a teda miesto, kde sa tento účet nachádza, nie je nevyhnutne spoľahlivým kritériom väzby. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že miesto obvyklého pobytu žalovaného je v Českej republike, na adrese T. XXXX/X, U. s tým, že na toto miesto (na rozdiel od adresy žalovaného uvedenej v Slovenskej republike) sa súdom darí doručovať žalovanému niektoré písomnosti. Z tohto dôvodu aj pravidlo určenia právomoci podľa čl. 14 ods. 1 nariadenia svedčí záveru súdu prvej inštancie o nedostatku právomoci rozhodovať v tejto veci súdmi v Slovenskej republike a tiež tomu, že právomoc konať v predmetnej veci majú súdy v Českej republike, kde má žalovaný bydlisko. Vzhľadom na uvedené uzavrel, že čl. 7 ods. 2 nariadenia sa má v danej situácii vykladať tak, že za „miesto, kde došlo ku skutočnosti, ktorá zakladá nárok (na náhradu škody)“ v prípade neexistencie iných kritérií väzby, sa nemá považovať miesto v členskom štáte (v tomto spore Slovenská republika), kde škoda vznikla, ak táto škoda pozostáva výlučne z finančných strát, ktorá sa priamo prejaví na bankovom účte žalobkyne, a ktoré sú priamym následkom protiprávneho konania, ku ktorému došlo v inom členskom štáte (Česká republika). O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

4. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Váda zmatocnosti konania podľa § 420 písm. f/ CSP spočíva podľa dovolateľky v tom, že odvolací súd nesprávne uzavrel, že súdy Slovenskej republiky nemajú právomoc vec prejednať, čím znemožnil dovolateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dvoch právnych otázok, a to:

a/ či nárok uplatnený v tomto konaní predstavuje nárok na náhradu škody alebo nárok osobitnej povahy (tzv. postih), ktorý vzniká na základe skutočností uvedených v zákone č. 381/2001 Z. z.,
b/ či takýto nárok podľa čl. 7 ods. 2 nariadenia vznikol na území Slovenskej republiky (t. j. právomoc konať podľa čl. 7 ods. 2 nariadenia majú súdy Slovenskej republiky) alebo na území iného členského štátu, v posudzovanom prípade Českej republiky, keďže dopravná nehoda, pri ktorej vznikla škoda, ktorá v dôsledku neexistencie povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za prevádzku motorového vozidla musela byť hradená žalobkyňou z poistného garančného fondu, vznikla na území Českej republiky (regres takto vyplateného poistného plnenia predstavuje nárok uplatnený žalobkyňou voči žalovanému v tomto konaní). Vo vzťahu k prvej právnej otázke poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 28. októbra 2011 sp. zn. 4Cdo/284/2010 a rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky z 8. októbra 2014 sp. zn. 31Cdo/4134/2011. Zdôraznila, že miesto, kde došlo ku skutočnosti, ktorá zakladá nárok uplatnený žalobou, je územie Slovenskej republiky, nakoľko na tu došlo k vyplateniu poistného plnenia z garančného fondu podľa § 24 ods. 2 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z. z. Namietala, že odvolací súd za skutočnosť, ktorá zakladá uplatnený nárok, nesprávne pokladal dopravnú nehodu, ku ktorej došlo na území Českej republiky. Uzavrela, že uplatnený nárok nepredstavuje nárok na náhradu škody vyplývajúcej z dopravnej nehody, ku ktorej došlo na území Českej republiky, ale nárok na náhradu poistného plnenia z garančného fondu, ktoré podľa zákona vyplatila poškodenému na území Slovenskej republiky. Až táto skutočnosť založila nárok, ktorý si dovolateľka uplatnila podanou žalobou, a preto sa nestotožnila so záverom odvolacieho súdu, že právomoc konať vo veci majú súdy Českej republiky. Vzhľadom na uvedené navrhla rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

5. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolaiteľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K tejto vade podľa jej názoru došlo prijatím záveru odvolacieho súdu, že súdy Slovenskej republiky nemajú právomoc danú vec prejednať.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. V prejednávanom spore dovolateľka v súlade s § 24 ods. 2 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z. z. poskytla poškodenému z poisťného garančného fondu poisťné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedá osoba bez poisťovania zodpovednosti, t. j. v tomto prípade žalovaný, ktorý si nesplnil povinnosť uzavrieť poisťnú zmluvu vo vzťahu k motorovému vozidlu podľa § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. Dovolaiteľka si následne uplatnila voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 2 074,86 eur s príslušenstvom podľa § 24 ods. 7 veta prvá zákona č. 381/2001 Z. z., v zmysle ktorého má dovolateľka právo proti tomu, kto zodpovedá za škodu podľa odseku 2 písm. a/, b/, f/ a g/, na náhradu toho, čo za neho plnila.

13. Odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, dospel k správneému záveru, že v posudzovanej veci sa jedná o nárok dovolateľky vyplývajúci z mimozmluvnej zodpovednosti. Rovnako správne skonštatoval, že súdy Slovenskej republiky nemajú právomoc vo veci konať. Vychádzal pritom z čl. 7 ods. 2 nariadenia, podľa ktorého osobu s bydliskom na území členského štátu možno žalovať v inom členskom štáte vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti na súdoch podľa miesta, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok. Je však potrebné dodať, že súdy nižších inštancií nesprávne identifikovali povahu nároku z mimozmluvnej zodpovednosti, ktorý si dovolateľka uplatnila na súde.

14. Dovolací súd uvádza, že v súdnej veci si dovolateľka neuplatnila voči žalovanému nárok na náhradu škody (ako to nesprávne uviedli súdy nižších inštancií), ale nárok osobitnej povahy - tzv. postih (regres), ktorý nie je nárokom na náhradu škody. Tento nárok vzniká na základe skutočností uvedených v § 24 ods. 2 písm. b/ v spojení s § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. K uvedenému záveru dospel dovolací súd už vo svojom rozhodnutí z 28. októbra 2011 sp. zn. 4Cdo/284/2010, ktoré bolo publikované ako judikát R 34/2013 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky a ktorého právna veta znie nasledovne: „Právo Slovenskej kancelárie poisťovateľov proti tomu, kto zodpovedá za škodu, na náhradu toho, čo za neho plnila (§ 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov), je regresným právom, a nie právom na náhradu škody. Toto regresné právo Slovenskej kancelárie poisťovateľov podlieha premĺčaniu vo všeobecnej trojročnej premĺčacej dobe (§ 101 Občianskeho zákonníka), ktorá začína plynúť odo dňa nasledujúceho po dni, kedy bolo poškodenému plnené.“ Aj keď citované rozhodnutie neriešilo otázku právomoci, na účely správneho stotožnenia uplatneného nároku je aplikovateľné aj v posudzovanom spore.

15. Keďže právo dovolateľky na tzv. postih (regres) nie je nárokom na náhradu škody, nemožno jeho vznik odvodzovať od škodovej udalosti, ale od momentu, kedy bolo skutočne poskytnuté plnenie z garančného fondu. Z tohto vyplýva, že miesto, kde došlo ku skutočnosti, ktorá uplatnený nárok zakladá, je v danom spore územie Českej republiky, keďže peňažný dlh plnený prostredníctvom peňažného ústavu je splnený pripísaním sumy dlhu na účet veriteľa v peňažnom ústave (§ 567 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Z obsahu spisu vyplýva (výpis z účtu na č. I. 34 spisu), že dovolateľka uhradila žalobou uplatnenú sumu spoločnosti K., so sídlom v U., D., ktorú Česká kancelária poisťovateľov poverila spracovaním poistnej udalosti, a to na účet vedený v banke v Českej republike. Podľa čl. 7 ods. 2 nariadenia teda nie je možné žalobou uplatniť predmetný postihový nárok z mimozmluvnej zodpovednosti voči osobe, ktorá má bydlisko na území Českej republiky (t. j. žalovanému) v inom členskom štáte (v Slovenskej republike), pretože miesto, kde došlo ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok, sa nachádza v Českej republike. Napriek tomu, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí tento dôvod neuviedol, nič to nemení na samotnom závere, že právomoc súdov Slovenskej republiky nie je daná.

16. V kontexte uvedeného dovolací súd konštatuje, že postupom odvolacieho súdu, ktorý dospel k záveru, že súdy Slovenskej republiky nemajú právomoc konať v danej veci, nemohlo dôjsť k porušeniu práva dovolateľky na spravodlivý proces. Námitka dovolateľky o existencii procesnej vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP je preto neopodstatnená.

17. Dovolací súd následne pristúpil k posúdeniu dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

18. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

20. Základným znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP je to, že ide o rozhodnutie, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, pričom toto rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky bližšie definovanej pod písmenom a/ až c/ § 421 ods. 1 CSP; zároveň však nesmie ísť o rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu uvedenému v § 357 písm. a/ až n/ CSP tak, ako to vyplýva z § 421 ods. 2 CSP. Podľa § 357 písm. a/ CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zastavení konania. Z citovaných ustanovení teda vyplýva, že prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým v súdnej veci potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o zastavení konania z dôvodu nedostatku právomoci konať, je vylúčená § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. a/ CSP.

21. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie v časti namietajúcej vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f/ CSP je prípustné, ale nie je dôvodné a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP nie je prípustné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

22. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP) dovolací súd trovy dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli.

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.